

JOAN F. MIRA

*“I no he pogut evitar
imaginar-me,
només un instant,
els guàrdies civils
desfilant en conill
(amb tricorni,
això sí),
els legionaris
acompanyant
de pèl en pèl
la cabra,
i la família reial
i les autoritats
presidint la cerimònia
militar com
el Nostre Senyor
els va portar al món.
Ateses les
circumstàncies de la
festa i de la desfilada,
els puc assegurar que
és una fantasia
reconfortant”*

La nuditat cristiana

Com que *Le Monde*, a pesar de tot, és un diari ben informat, he de donar crèdit a la notícia que explicava. La capital del nudisme americà, Paco County, a Florida, acollirà aviat un lloc de tipus nou i mai no vist: un promotor immobiliari ha comprat un centenar d'hectàrees per fundar-hi una vila, Natura de nom, que serà el primer centre de nudistes cristians. En dos anys, afirma el promotor (allà l'activitat immobiliària, com es pot comprovar, és més variada i més original que al nostre país), la fundació inclourà cinc-centes cases amb jardinet, un hotel, un parc aquàtic i una església. L'església, segons el projecte, serà l'espai central de la comunitat cristiana, com és ben natural, entre naturistes creients del poble de Natura. Els residents hauran de fer vida pública en pèl, passejar pels carrers despullats, comprar nuets al supermercat (les caixeres del qual també cobraran nues), assistir sense roba al consell municipal, i en definitiva viure saludablement amb tot el cos al sol i a l'aire. També podran, òbviament, acudir amb perfecta innocència carnal als oficis divins, a missa si són catòlics i a cantar psalms si són protestants, i celebrar de pèl en pèl casaments i bateigs, que el celebrant, pastor o capellà, oficiarà vestit de pare Adam. Bill Martin, l'empresari, recorda que, en la Bíblia que ell ha consultat, s'hi troben fins a quaranta passatges sobre la nuesa original: el llibre del Gènesi afirma que quan Adam i Eva eren a la dreta de Déu estaven nus, això és matèria de fe, i només el pecat va convertir en vergonyes les parts del cos que tots sabem. “Nosaltres creiem”, diuen al seu lloc d'Internet, “que la vergonya que sentim en relació amb el nostre cos indica que ens allunyem de Déu, de nosaltres mateixos i dels altres.” De pèl en pèl, per tant, ens acostarem al Creador i a les criatures, serem perfectes, tastarem un avanç del paradís. “Pensem –asseguren– que mirar una part de la creació de Déu com a dolenta, vergonyosa, obscena o indecent és deshonorar Déu.” Tenen raó, si el clima els acompanya: honorar Déu amb les antigues vergonyes a l'aire, que ja no seran vergonyes sinó atributs tan cristians com el nas, és una cosa més sana que no aquells cartells que, quan jo era menut, hi havia a les esglésies: “*Mujer, si quieres evitar la vergüenza de que te expulsen del templo: manga larga, medias, traje honesto.*” I és ben coneguda la història de monsenyor Enrique i Tarancón, quan era bisbe de Solsona, i predicant sobre la modèstia cristiana va al·ludir a l'escàndol de les dones que entren al temple sense calces, que en valencià són mitges i en català són bragues, i després hi ha qui diu que és la mateixa llengua.

El protagonista d'una novel·la meua, *Els treballs perduts*, una vesprada al centre de València, davant del Corte Inglés, va imaginar un moment que tots els habitants de la ciutat es quedaven de sobte en conill, i era un espectacle edificant: en pèl comprant i venent, en pèl a l'autobús, en pèl els guàrdies municipals, en pèl joves i vells, homes i dones, en pèl a les escales mecàniques, en pèl omplint les voreres i esperant als semàfors, en pèl els taxistes i els jubilats, en pèl la humanitat urbana. Escric açò, deu ser casualitat, el dia i l'hora en què a Madrid celebren la seua festa nacional, la Hispanidad, allò que abans en deien el Día de la Raza. A l'hora en què la raça desfila uniformada davant del senyor rei, del príncep, les infantes, el president del Govern espanyol i el de la Generalitat de Catalunya, i de ministres i altres alts personatges. I no he pogut evitar imaginar-me, només un instant, els guàrdies civils desfilant en conill (amb tricorni, això sí), els legionaris acompanyant de pèl en pèl la cabra, i la família reial i les autoritats presidint la cerimònia militar com el Nostre Senyor els va portar al món. Ateses les circumstàncies de la festa i de la desfilada, els puc assegurar que és una fantasia reconfortant. Com imaginar Sant Pere de Roma ple de cardenals, bisbes, monges i pelegrins honorant Déu com l'honorava Adam. És cosa que ací no veurem, però al cel sí, i només per això ja valdria la pena d'anar-hi.